

ЗА РЕВНОСТТА

"Най-тежкото посегателство върху
човека е да му се внушава вина".
Достоевски

От столетия се говори и пише за ревността, за тези състояния или екстремални прояви у човешкия индивид, които се дължат на изначална или неосъзната липса на себе-обичане, на само-чувствие, на само-съзнание, на вътрешна хармония, породени от:

- физическа и/или умствена ограниченост;
- наследствен и/или придобит комплекс;
- майчина или бащина обич до болезнена привързаност;
- синовна/дъщерна завист, потиснато его и/или усещане за собственост;
- съпружески чувства, навик или искане за притежание;
- емоционална и/или сексуална любов-страст;
- чувствена и/или душевна приниженост, първичност;
- интелектуално и/или творческо безсилие, неспособност;
- накърнени или отнети права, отнет престиж.

Споменатите причини, кодирани изборно или сумарно във всяка индивидуалност, определят поведението ѝ чрез проява на ревност, която наподобява коктейл от завист, страх, егоизъм, мъка, досада и вътрешна злоба, чрез чиито непредвидими съчетания обсебеното съзнание води до засилена емоционална зависимост.

Многоликата ревност дава съответни случайни/временни или съществени/трайни резултати, които в крайна сметка винаги се проявяват като психически натиск, енергиен спад, болест, неподозирана подлост, избуяла ненавист, мъст и накрая – агресия.

Всички тези проявления в ежедневието нарушават приетите от обществото морал и етика. Но, не би трябвало да внушаваме в човека вина за негова скрита или неконтролирана ревност, да посягаме на чуждата карма и на свободната воля.

*